

dnešního obchodu nemůže jim poskytnouti dostatečný výdělek ani na nejnutnější životní potřeby». První soud o návrhu dlužníků nekonal šetření a úřední sdělení svrchu uvedená — jak dovozeno — nepostačují k řešení otázky, zda se dlužníci vzdali své dosavadní výdělečné činnosti, čili nic, a jestliže se jí nevzdali, zda nemají aspoň příjem, rovnající se příjmu uvedenému v odst. (1) zák. Skutkový podklad pro řešení těchto otázek bude třeba zjistiti a bude při tom také uvážiti, jaký význam pro posouzení otázky příjmů povinných má zjištěná hodnota jejich nemovitosti a z ní povinným plynoucí nájemné z pronajatých místností. Bylo proto již z důvodu vadnosti, postihujícího i řízení prvního soudu, usnesení obou nižších soudů zrušiti a věc vrátiti prvnímu soudu k doplnění řízení a novému rozhodnutí. Bude na prvním soudě, by vyslechna dlužníka a vymáhající věřitele firmu Oskar S. a okresní záložnu hospodářskou v H. (§ 45 třetí odstavec ex. ř.) provedl šetření v naznačených směrech nutné a učinil potřebná skutková zjištění (viz obdobné ustanovení § 6 (1) zák. čís. 33/1924).

Okresní záložna hospodářská v H. vedla proti povinným exekuci nucenou dražbou jejich nemovitostí k vydobytí úrokové pohledávky 2.762 Kč na základě rozsudku okresního soudu v H. z 23. června 1933. Z tohoto rozsudku je patrné, že jde o úroky splatné v době od 1. ledna 1931 do 31. prosince 1932, takže tu nedopadá předpis § 2 c) zák. č. 34/1934, podle něhož neplatí ustanovení tohoto zákona o pohledávkách, které proti dlužníkovi vznikly po dni, kterého zákon nabyt účinnosti, t. j. 28. února 1934. Ovšem byly uvedeným rozsudkem žalobkyni přisouzeny mimo částku 2.762 Kč i 7½ % úroky od 1. července 1933 až do zaplacení jdoucí, avšak exekuce nebyla vedena k vydobytí těchto úroků jako samostatné pohledávky, nýbrž k vydobytí pohledávky 2.762 Kč, jejíž pouhé příslušenství tvoří další 7½ % úroky, jak byly uvedeny. Při posouzení povahy pohledávky a tedy i posouzení, zda jde o zákonnou výjimku podle § 2 c) zákona, rozhoduje však jen hlavní pohledávka, nikoliv též její příslušenství, a sejde jen na tom, zda a kdy byl u hlavní pohledávky vytvořen skutkový základ, který jest právním důvodem oné pohledávky.

Čís. 14019.

Domáháno-li se touž žalobou podle § 35 ex. ř. nepřipustnosti exekuce k vydobytí několika samostatných nároků, třebaže z téhož exekučního titulu, jest přípustnost opravných prostředků pro každý z vymáhaných nároků posuzovati zvláště.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1934, R I 1145/34.)

Procesní soud první stolice vyhověl námitkám žalobkyně, že nárok žalované strany z usnesení okresního soudu ze dne 17. dubna 1932 uplatňovaný exekučně skutečnostmi z doby po vzniku exekučního

titulu zanikl co do částky uplatňované exekucí č. j. E 614/33 ve výši 70 Kč, co do částky uplatňované exekucí č. j. E 816/33 ve výši 140 Kč a co do částky uplatňované exekucí č. j. E 975/33 ve výši 140 Kč a prohlásil tyto exekuce co do části vymáhaného nároku 70 Kč, 140 Kč a 140 Kč za bezúčinné. O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání. D ů v o d y: Jde o tři samostatné nároky, pokud se týče o tři exekuce pro 210 Kč, 300 Kč a 300 Kč. Třeba uplatňování těchto nároků se děje v jedné žalobě, neztratily nároky svou samostatnost, byly také vedeny tři exekuce, a může každý nárok samostatně býti uplatňován. Podle § 57 j. n. jest hodnotu předmětu sporu oceniti podle vymáhané pohledávky a ježto jednotlivé pohledávky, pro které byla exekuce vedena, nepřesahují 300 Kč, jde o bagatelní nároky (§ 448 a násl. c. ř. s.). Ježto ve věcech nepatrných rozsudek z jiných důvodů než z důvodů zmatečnosti § 477 čís. 1 až 7 c. ř. s. nelze bráti v odpor (§ 501 c. ř. s.), bylo odvolání jako nepřipustné odmítnouti (§ 471 čís. 2, 474 druhý odstavec c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d odmítl rekurs do odmítacího usnesení odvolacího soudu.

D ů v o d y:

Žalobní návrh i rozsudek prvního soudu jemu vyhovující zní, že se vyhovuje námitkám žalobcovým, že nárok žalované strany z usnesení okresního soudu ze dne 19. dubna 1932 uplatňovaný exekucemi E 614/33, 816/33 a 973/33 zanikl co do částek 70 Kč, 140 Kč a 140 Kč skutečnostmi nastalými po vzniku exekučního titulu. Z toho správně usoudil odvolací soud, že šlo o tři samostatné nároky exekučně vymáhané částkami 210 Kč, 300 Kč a 300 Kč, třebaže byly námitky podle § 35 ex. ř. proti těmto nárokům co do jejich částic spojeny v jedné žalobě, poněvadž se rozsudek v každém případě týká právě onoho nároku, který byl žalovanou stranou vymáhán tou kterou exekucí. Pro hodnotu sporného předmětu jest v takovém případě podle předpisu § 57 j. n. rozhodná výše exekučně vymáhaného nároku (sr. plen. usnesení bývalého vídeňského nejvyššího soudu ze dne 17. listopadu 1915/pres. 386, jud. 242 uveřejněné pod čís. 1674 úř. sb. a rozhod. čís. 3767, 6540, 7785 sb. n. s.). Není rozhodné, že vymáhané pohledávky vzešly z téhož exekučního titulu a že všechny pohledávky, pro které se exekuce vedly, byly v době podání žaloby splatné a žalobcem nezaplacené. Tím, že se žalovaná strana zvláštními exekucemi domáhala jednotlivých částek na základě téhož exekučního titulu, vznikl jí v každém případě zvláštní samostatný nárok a tato samostatnost nezanikla ani tím, že žalobce spojil v žalobě námitky proti třem takovým nárokům, což mohl učiniti podle § 227 c. ř. s. Použití § 55 j. n. není tu proto přípustné. Odvolací soud správně uvedl, že jde o věc nepatrnou ve smyslu §§ 448 a násl. c. ř. s. Podle § 517 c. ř. s. jest rekurs proti usnesení odvolacího soudu ve věcech nepatrných vyloučen a byl proto podle § 526 c. ř. s. odmítnut.